

Над краєвидом — ледь помітний чад, —
На — невагомість і — на брили поділ.
Над калабанею — доріжку — місяць-педель —
Ледь відхилився й — погубив ключі.

І там, де щойно — тісно від очей,
Пригасла щелепа, шо — тісто водоспада.
Де — ледве на мікрон, — уже по два — три пуди, —
Із марлі — перейшли — на чесучу.

Ще обрій купою безформною чапіє.
Час зупинився й тліну не чіпає,
Хоч у руці й полискує цизорик,

Що між буттям і небуттям — цезуру.
Хрустять хребці. І тиша, як цукат,
Що догризають в п'ятьмі пацюки.